

MÚSICA

Un Sibelius excepcional per Kavakos i Jurowski

Crítica

XAVIER CESTER
 BARCELONA

Vladimir Jurowski

PALAU DE LA MÚSICA 5 D'OCTUBRE

Tot comença amb la palpació quasi imperceptible dels violins *divisi* abans que el solista entri amb una cantilena ondulant i enigmàtica. En pocs compassos Sibelius crea un clima hipnòtic, i amb aquests pocs compassos en van tenir més que prou el violinista Leonidas Kavakos i el director Vladimir Jurowski per capturar l'atenció de l'oient i no deixar-la escapar al llarg de tot el *Concert per a violí i orquestra op. 47* del compositor finlandès.

L'Any Sibelius, força oblidat en

aquestes latituds, difícilment deixarà a casa nostra una interpretació tan estimulante com aquesta, un cas excepcional de simbiosi entre batuta, solista i orquestra. Jurowski va controlar de forma magistral les onades sonores, il·luminant amb saviesa els corrents interns, alhora que ofería la plataforma ideal perquè Kavakos desplegués un fraseig lliure i expressiu. Si la cadència del primer temps va ser tècnicament enlluernadora i la pulsó rítmica del final, irresistible, les màximes cotes d'efusivitat van arribar en un moviment lent colpidor.

La diferència entre la primera i la segona part de la sessió és la que hi ha entre la grandesa i l'excel·lència. La Filharmònica de Londres tornava la visita que els cors del Palau van fer al Royal Festival Hall el

Leonidas Kavakos i Vladimir Jurowski durant el concert al Palau de la Música. A

BOFILL

curs passat amb un *Ein deutsches Requiem* de Brahms conjuntural (Barcelona és l'única ciutat en la gira del conjunt anglès que inclou l'obra). Sigui com sigui, sempre és engrescador veure en acció un director de primera magnitud com Jurowski.

La lectura del músic rus va ser d'una marcada urgència dramàtica, amb temps àgils i una minuciosa dosificació de les tensions, servida per una orquestra eficient i un Orfeó Català i Cor de Cambra del Palau cohesionats. Amb un timbre força gastat, el baríton Dietrich Henschel va convèncer per l'eloqüència del fraseig, mentre que Miah Persson va ser una soprano radiant. Un bon Brahms, però una vetllada a arxivar per Sibelius. ■